

Воденчарътъ. — Добръ дошелъ, милостивий княже. Отъ много време не сме видѣли свѣтлитѣ ти очи. — Да отида да ти приготвя гозба. (Излиза).

Дъщерята. — Най-послѣ ти си се сѣтиль за мене! Не ли те гризеше сжвѣстыта като ма мжчй толко време съ това жестоко очакване? Що ми не мина презъ главата? Какви страхове не сжмь си задавала? Нѣкога мислѣхъ че те е отнесжль коньтъ въ нѣкое езеро, или въ нѣкоя пропасть; че мечка те е хвжрлила въ нѣкой пусти лѣсъ; че си боленъ; или че си се отрехль отъ моята любовь. . . . Но, слава Богу, ти си живъ и здравъ, и ме обичашъ както отнапрѣдъ. Не ли е така?

Князьтъ. — Да, както испреди, ангелю мой; и поече даже.

Дъщерята. — Между това ти си наскжрбенъ; що си е?

Князьтъ. — Така ти се чини. Не, азъ сжмь всекога веселъ когато те виждамъ.

Дъщерята. — Не. Когато си веселъ, щомъ ме сжрешъ извиквашъ отдалечъ: «Дѣ е моята гжлжбица? Що прави тя?» Па ме цѣлувашъ и ме питаешъ: благодарна ли сжмь дѣто те виждамъ и чакала ли сжмь а толко рано? А днесъ—слушашъ ме мжлшишкомъ, не ме пригржщашъ, не ме цѣлувашъ въчитѣ. Нѣщо си безпокоенъ. Защо? Да не си ми брдитъ?

Князьтъ. — Нещъ да се приструвамъ напраздно. Ти позна. Тежка скржбъ носа въ сжрцето си; и ти е можешъ ни да я умалишь, нити пжкъ да я разфлишь.

Дъщерята. — Но мене е мжчно като не можъ да онесж ни една часть отъ твоята скжрбъ. Кажи ми айната си. Ако ми позволишь—щж да плача, ако е ми позволишь—нешъ да ти досаждамъ съ сжлитѣ си.

Князьтъ. — (Въ себе си.) Защо да мжлчж? Най-ското е най-доброто. (Високо.) Милая ми приятелко, ти